

Kola na sněhu

Toto vyprávění bude popisovat cestování. O cestování jsem již psal několikrát, ale teď to bude o sněhové nadílce. Myslím, že jsem kdysi popisoval mé cestování z Dubného 1. listopadu na letních pneumatikách a změna času zachránila natáčení klipů Maguranky. Ale o tom se dnes zmíním, jelikož budu potřebovat sám před sebou trošičku povýšit ego, neb vyprávění bude trošku poseroutkovské.

Každým rokem od doby, kdy maminka odešla kontrolovat svého synka tam z hůry, jezdím na Silvestra navštívit děti a potažmo pak tatínka na sever, konkrétně Svijany, Jablonec nad Nisou a Frýdlant v Čechách. S tatínkem prožijeme silvestrovský večer, upijíme pivo, sledujeme Šlágr Silvestr, klábosíme. O půlnoci si podáme ruce a panáka. Pak někdy, až to nějak zakončíme posledním panákem, jdeme spát. O několik hodin později se vybabráme z peřin a dáme si kafe. To by stačilo na úvod.

Ohrožený nástup do práce a i výlet za rodinou

27. 12. 2025

Už můžu jet nakoupit. Konečně obchody otevřeny. Ale je sobota, a tak nespěchám. Okolo jedenácté se obléknu a jdu na parkoviště a váhám, zda si uvařím guláš, anebo vyhraje ta cikánská, na kterou mám taky chuť. Zmáčknu tlačítko

na ovladači automobilu, ozve se „cvak“. Vezmu za dveře a nejdou odlepit od futer. Zatáhnu silněji a ozve se zvuk, jak bych ho nazval jako zvukař? Jo, už vím! Jako zvuk, když otevřete automobil a dveře jsou přimrzlé. Už víte a umíte si to představit. Ale v Budějčích? To se stane dvakrát za zimu. Jindy nedáte ani topení naplno.

Nasedám, použiji bezpečnostní pás a startuji. A teď vám budu překládat, co mi motor říkal: „Uuh...uhuh...uh!“ Vypnul jsem klíček, řka si: „Nojo no, je rozmrzlý, neb se tři dny neprojel a k Vánocům jsem mu taky nepřiložil ruku na kliku. To jsem fakt zapomněl.“

Čekám půl minuty. Zkousím to znovu. „Uhh...uh!! To už mi přišlo příliš moc uražené a třetí „Uh..h“ a ticho jsem pochopil ze slovníku auto-českého: „Chci novou baterii, vole!“ To vole bylo to druhé „H!“ Urazil jsem se, stejně jako automobil a půjčil si vozidlo od opilého souseda a nakoupil si potraviny i nápoje dle potřeby.

28. 12. 2025

Ale druhý den jsem se odrazil a přemítal, kdo mne

doveze pro tu baterii a pomůže ji vyměnit. „Pipík!“ říkám si. Telefonuji, ale dozvídám se, že má kukuřičný problém. (Kukuřice je maminka jeho synka a má zdravotní potíže, takže nemůže.) Zoufale ťukám na souseda trojku s minimální důvěrou, že by pomohl. Kamioňáka, co nemá doma ženskou a jde do práce až pátýho, jsem nemohl ve dvě odpoledne najít jinak, než na plech. Vypotácel se ze dveří a já se omluvil, že nic. Nakonec se ozval Andrej, ale až navečer. Přijel s bednou náradí, dojeli jsme pro baterii a Bobek nastartoval na první otáčku. Pohladil jsem jej po palubní desce a omluvil se za svou přehlíživost.

Bobek dostal k Vánocům novou baterii.

Výlet za rodinou část 1 – „Jak to začalo“

29. 12. 2025

Autíčko spokojeně nastartovalo během mžiku a na přístrojovce se na mne usmívalo. V duchu si říkám: „Tak to jsi chtěl k Vánocům... Hmmm“ Jedu do práce a svítí slunce. V práci jako obvykle pracuji, to se mi v práci běžně stává, že pracuji. Občas jdu na cigaretu na schody. Nepočítal jsem, u kterého hřebíčku jsem byl, když se zatáhlo a z nebe začal padat ten bílý hnus.

30. 12. 2025

Jedu do práce a svítí slunce. V práci jako obvykle pracuji, ale občas jdu na cigaretu na

schody. Nepočítal jsem, u kterého hřebíčku jsem byl, když se zatahlo a zase z nebe začal padat ten bílý hnus. Ráno jedu na sever! „Přestaň s tím, ty nebe blbý, nech to až na druhýho!“ spílám směrem nahoru, zoufalý.

Bývaly zimy řádné

Ale to už je let. A navíc jsem přebýval se ženou a dětmi v Jizerských horách, tedy v Janově nad Nisou, a to byla spojka mezi Jabloncem a Bedřichovem, známým to lyžaři oblíbeným teritoriem. A bedřichovští hoteliéři si mnuli ruce, když ten bílej bordel začal padat. Pardon: „Nezlobte se na mne děti, ubytovatelé, lyžaři a jiní divní, já vás respektuji. Ale proč nám tu bílou kravinu cpete i na silnice?“

Jakožto Janovák jsem se se Škodou 120 naučil jezdit po svazích janovských i jiných na sněhu bez nějakých řetězů. Vyjet jakékoli stoupání nebyl problém. Vypadá to jako machrování. Víím, ale!

Výlet za rodinou část 2 – „Za Katkou“

31. 12. 2025 - 10:15

Bobek spokojeně nastartuje, usmívá se, nakládám tašky a dárky a svítí sluníčko. Idylka. Na první benzince za Budějcem si kupuji kávu a jedu dál. Usmívám se a představuji si, jak potkám dcerku Kačenu a její blízké a zkolauduji jim ten baráček, co dostávají. Česká Sibiř vždy přináší zimní období i v létě. Nebojím se a Bobek statečně projíždí mírným sněhoučkováním. Jedeme dál k Benešovu a je jen vlastně pouze zataženo.

Trochu se bojím dopravní situace v Praze, ale i tam je

vše v klidu. Dokonce jsem ani nezabloudil, a to bez navigace. A dle dohody s Kateřinou jí telefonuji hned na první čerpačce za Prahou. Ta mi diktuje adresu a že už se na mne chystají. Nastavuji navigaci, neb jsem tam ještě nebyl a s optimismem vyrazím za poznáním.

Zlomem mého optimismu se stala Mladá Boleslav. Sníh. Ta bílá hnusota se nevalí jen lyžařům a jiným potměšilým na luka a svahy, ale i přede mne na silnici! Již nejedu povolených sto a třicet. Zpomaluji. Jedu 100, 90, 60-ti kilometrovou rychlostí. Ale říkám si: Radši dojedu, než v pangejtu se ocitnout.

Navigace velí odbočit. Odbočuji a najíždím na cestu obecní, zasněženou, ale posypanou. Míjím značku Svijany. Pak mne čeká ještě odbočka a asi dvě stovky metrů k novému bydlišti dcerky mladší. Povedlo se. Bobek zastavil v přehrsli bílého bláta a já jsem vniknul do domu za účelem inspekce, otce hodné.

Objali jsme se s Katkou, podali si ruku s Honzou a Kristýnkou, jež je slečnou, mou nově nabytou vnučkou po svatbě Katky dcerky a Honzy. Ten se stal novopečeným zetěm mým. Kristýnka má ještě bratra – dvojče Martina a další sestru Kateřinu. Takže jsem vyfasoval od mé dcerky Kateřiny jeden kus zeťáka a tři kusy vnučat. Vnuka Martina jsem poznal v létě, ale s Katkou vnučkou jsem ještě tu čest neměl. Nevadí. To přinese čas. Tedy jestli dojedu. Dostal jsem bábovku a kafe. Procházím se novostavbou a mám z rodinky i bydliště radost. Za mne zkolaudováno. Odjížděl jsem

po kávě klouzavě a vypravil se s obavami k dalším dobrodružným sněhovým výpravám.

Moje ego 1 - „LBC-JNC“

Je situace, kdy vzpomenu na moje horalské automobilové umění, jež jsem již zapomněl, abych si při tomto vyprávění nepřipadal tak blbě. Nechci pro mé nezdary silvestrovské propadat depresím. Takže to bude vypadat machrovácky, ale je to pravda. Abych tak nemachroval, na sněhu se bojím. Odnaučily mne Budějce, kde se jezdí po rovině a sníh stihne roztát dřív, než oškrábete autoskla.

Existuje jedna cesta z Liberce do Jablonce, kde se setkávají značky konec Liberce a zároveň začátek Jablonce. Pro mne to z práce z rádia domů byla nejkratší cesta. Byla zima a namrzlo. Situace: Přede mnou rovinka, do kopce ledovatka. Nalevo škodovka hrabající, napravo nepamatuji typ vozidla, klouzající sem a tam. Chrabře jedu, ač též hrabající, ale uživ kombinace spojky a plynu na třetí stupeň rychlostní jsem mezi nimi probruslil a za pár metrů jsem se dobabral roviny a s dobrým pocitem dojel domů. Já to fakt tenkrát uměl.

Výlet za rodinou část 3 – „Za Lindou“

31. 12. 2025 13:45

Odjíždím od domu kateřinohonzího a cílím za dcerkou Lindou, jež pobývá v Jablonci nad Nisou. Zlí jazykové o Jablonci tvrdí: „Buď jdeš do kopce, anebo prší“. Já to znám, taky jsem tam svého času bydlel. Já bych si dovolil to trochu parafrázovat, vzhledem k mému výletu: „Když je sníh, jedeš

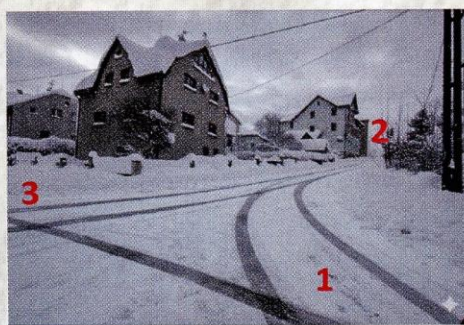
jenom do kopce.“ A doplním!: „Z kopce nemáš brzdový systém, brzdíš jen vytřeštěnýma očima!“ Ale pojďme do dalšího dobrodružství.

Pár kilometrů jedu po dálnici, než odbočím na Jablonec. Mžourám jen přes průhled, co mi vytvořily zmrzlé stěrače. Říkám si: „Chudinkové, co vám ta příroda udělala?“ Jenže nebylo kde zastavit. Já bych stěračům rád odpomohl od otrokáře sněhu namrzlého. Ale stateční stěračové bojovaly. Zajistily mi průzor a já jel. Konečně Jablonec!

Myslel jsem, že už to ti kluci aspoň odhrnuli, posypali, nasolili. To, co bylo u Kačenky, byla vlastně pohoda. Blíží se peklo. Blíží se Jablonec! Sjíždím pomalu shora Jablonce do údolí, a vím, že mne čeká kopec. Dcerka Linda mne asi nemá ráda a tak se nastěhovala na kopec. Do údolí to ještě šlo. Jedu 30, bojím se brzdit. Ale dobrý, zimní pneumatiky mi dodávají sebevědomí. Jsem na kruháci prvním a pak druhém, tady není jiné volby, než do kopce.

První stoupání pneumatiky daly. Ale přišla křižovatka, kde jsem měl odbočit doprava a dát přednost. Dům Lindušky tak sto metrů. Zastavil jsem, abych dal tu přednost. Z této pozice automobilu to nebylo tak zlé a tak jsem se rozjel na jedničku, a hned dvojka a systém spojka, plyn odbočil do kopce daleko horšího.

Vysvětlivky: č. 1 – Zde jsem dal tu přednost. č. 2 – Tam bydlí Linduška s dětmi. č.3 – Tam hrnul chlapík hrablem sních. Spojkoplyn zklamal. Scouvnul jsem do pozice výchozí a všiml si naproti mne člověka, co s

hrablem již neuklízí,, ale se zájmem pozoruje mé pokusy a očividně se baví. Můj druhý pokus sledoval s úsměvem, opřen o hrablo. Nojo, no, viděl budějckou SPZ. Třetímu pokusu se očividně chechtal. Ale můj čtvrtý pokus mu musel přivodit rozčarování. Totiž, já to vyjel!

Totiž, když jsem očima přitahoval horizont a nohy spojka-plyn žádaly o vrchol, zahlédl jsem dcerku a vnoučky Danečka a Anabelku. To moje autíčko tak nabudilo, že to nešlo vzdát.

Výlet za rodinou část 4 – „S Lindou po Jablonci“

31. 12. 2025 14:35

Vykládám dárky a nakládám pasažéry: Linda matka, Daneček syn, počíjínající puberták a Anabelka, co má zatím tu úplně dětskou drzost, co zatím nevadí nikomu. Jedeme do dětské herničky. Sic je Daneček již puberták, s Anabelkou ségrou stále rád blbne. Nechali nás tam jen do půl páté. I to stačilo, že dívka zpocena občas přiběhla s neukojitelnou žízni. My s Linduškou u kávy mezitím probírali to, či ono a bylo to prostě fajn.

Konec her, jde se do auta a čeká nás pouť po Jablonci. Daneček měl domluvené rande s babičkami, tedy s mou bývalkou a její mamkou. Takže jedeme do Pasek. Přes půl města se kloužeme, Paseky zvládnuty,

ale nepřiznal jsem, jak je má dušička schoulená do klubíčka.

Z Pasek zpět k Lindě. Zase přes ten Jablonec a závěr do kopce, kde jistě čeká škodolibý hrablovač. Odbočuji do kopce a nikoli hrablovač, ale zoufalec jako já a auto couvá rovnou na mne. Urychleně se otáčím a mizím. Linda přišla s vynikajícím nápadem, jak to objet, a vskutku se podařilo kopec vyjet a ve zdraví vyložit Lindušku i s unavenou Anabelkou před domem. Rozloučili jsme se objetím a mne čekala poslední etapa: Přes půl Jablonce, dál na Liberec a pak do Frýdlantu, kde snad usednu s tatínkem a dám si panáka.

Výlet za rodinou část 5 – „Poslední etapa: za tatínkem“

31. 12. 2025 17:00
nebo nějak tak

Startuji Bobka. Zamávám ještě dcerce a vnučce. Ty odchází do tepla domova a já do plískanice a padajícího hnsu. Tak Jablonec jsem měl za to odpoledne docela najetej. Ale čekal mne Albrechták. Orosilo se mi čelo. Mezi Libercem a Frýdlantem je Albrechtický kopec. To jedete nejdřív relativně dlouho do kopce, pak z kopce a pak zase do kopce a serpentiny z kopce.

Pro tuto chvíli jsem tuto noční mūru zahnal a slíbil si, že dojedu přes Liberec alespoň pod ten Albrechták. Stmívá se a já se ploužím s absolutně mizivým sebevědomím dál a dál.

Moje ego 2 - „Řetězy“

Opět se omlouvám, ale zase potřebuji oddychový čas: Sedíme v hospodě v Janově. Je sních, silnice bílé. Ta hospoda je

těsně před stoupáním k Janovu hornímu a dále k Bedřichovu. Najednou jeden z hostů, sedící u okna, hlásí: „Chlapi, pojďte se podívat!“, ukazuje z okna ven. Tvářil se pobaveně, a tak jsme se nahrnuli k oknům. A opravdu! Vrátili jsme se pro svá piva a obsadili každé okno v hospodě ku dobrému výhledu a náramně se bavili. „Jak to dopadne, Franto?“ „Nevyjede!“ hlásí Franta. „Nebo mu to dojde!“ říká zase jiný a usrkává z püllitru.

Přímo před tou hospodou zastavil lyžař. Na střeše Felicie má několikero lyží a nasazuje sněhové řetězy. To by nebylo nic podivného, ale řetězy se nasazují na kola hnací. On je nasazoval na zadní. Než tu práci dokončil, musel hospodský dodat čerstvá piva. Chlapík s naloženou rodinou si všiml ksichtů v oknech hospody, ale prozatím nechápal. Po dokončené práci nasedá do auta, startuje a ozvalo se takové „bzzzz“. To už jsme se chechtali na celé kolo a řidič pochopil chybu a také pochopil veselý opilce za oknem hospody. Vystoupil a byl v obličeji červenější, než jeho škodovka. Šel tedy přezbrojit a my se vrátili zpět ke stolům a měli námět na hodinu povídání. Víme, toto bylo škodolibé, ale přeci: cizí nezdravý pobaví a potěší.

Ach, vraťme se k mé cestě. „Ach“.

Výlet za rodinou část 6 – „Albrtechťák“

31. 12. 2025 17:00,
nebo nějak tak

Jablonec už jsem měl najetý a tak do Liberce opatrně a už jen ten zapeklitý kopec. Jedu a jsem v Mníšku a ten první kopec přede mnou.

Zaujal jsem bojovnou náladu: „Když jsi zvládl třikrát Jablonec, dáš i Albrechtice. Autíčko jsem pohladil po palubní desce a řekl: „Věřím ti, Bobku“. Se zarputilým pohledem jsme se s autíčkem dali do kopce, silnice neupravené. Statečně serpentínami stoupáme a dostáváme se k vrcholu prvnímu. Nyní nás čeká klesání, přepínám na strachový režim a jedu třicet. Ale je to jen chvilka. Čeká nás ten hlavní kopec, Albrechtický! Opět přepínám na statečnost a Bobek taky přepíná do tankového módu. A najednou jsme v Albrechticích a vrcholku kopce.

Teď již jen zklesat po těch serpentínách, a pohoda. Spouštíme se z kopce. Oči přepínám z bojového módu na brzdný pomocný systém, tedy oči vyděšené. Před každou serpentínou jedu dvacet. Za mnou troubí auta, jimž překážím. „Polibte mi,“ hlásím. Bobek poslouchá každý můj příkaz, jsme konečně pod kopcem. Bobek je velmi statečný automobil a já jsem vděčen jej řídit. Dojeli jsme.

Přicházím do bytu mého tatínka. Krom něj je tam i můj bratr Miloš s přítelkyní. Zdraví mne tatínek, Miloš, Lenka. Brácha mi nabízí křeslo. Sedám na bobánek. Táta se mne ptá, jestli si dám kafe. „Panáka!“ odpovídám důrazně. „Velkýho!“ doplňuji. Dostávám číši a polykám obsah naráz. Konečně si povídám s další částí rodiny. Nohy se přestávají trást.

Moje ego 3 - „Maguranka“

Velmi to zkrátím. Je neděle 1. listopadu. Budík mne budí v 5 ráno. Vyjždím na Slovensko natáčet klipy Maguranky. V Brně mám naložit kameramanku

Martinu. Vyjel jsem na letních pneumatikách, ale přes noc napadla hromada bílého svinstva. Za Jindřichovým Hradcem mne poslala objížďka vesničkami od sněhu neuklizenými. Co kopec, to popadaná auta v příkopech. To jsem si ještě pamatoval sněžné návyky a běžující řidiče jsem s opatrností slavnostně objížděl, až jsem se konečně dostal na dálnici. Tam jsem zoufale volal produkční, že to nejde. „Musíš! V kostele natáčet schválil papež!“ Neznám toho chlápka, ale asi to bylo nutné. Zavola jsem tedy Martině, že přijedu o hodinu později.

Jsem v Brně, před domem Martiny. Volám. „Já jsem ve sprše,“ odpovídá. Posun času mne dopravil vlastně na čas. Do kostela jsme přijeli přesně ve 12:00.

Už jenom závěr

1. 1. 2026 slunečno. S tatškou jsme si dali jeho jedinečné uzené s brambkašičkou a já se vydal zpět do Buděj. Doma jsem pak zavola dcerkám a tatínkovi, že žiji a dal si panáka.

Vážení, moji milí čtenáři, až bude hlad a zároveň kalamita, zvedněte telefon a zavolejte pizzerii anebo ty blázny, co jezdí i v zimě na kole a vozí v těch bednách na zádech jídlo. Nestojí za to se nabourat kvůli levnějšímu obědu. Ať si rozbijí kolo, nebo auto ti jídlodopravci.

Tak hezký a úspěšný nový rok vám, mým milým čtenářům, přeje Váš HyPulík

